

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΓΛΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

ΙΣ όδωα ή ώρα έκαναν την εμφάνισή τους εκεί δυο-τρεις άλλες, ό ένας κατόπι του άλλου. Πέρασαν όμως βιαστικοί και χάθηκαν. Αυτοί ασφαλώς άποτελούσαν τό άνευρηστικό σώμα τών Σανδυμάγιεν. Στις 10 και 5' έφτασε μπροστά στην πόρτα τού νοσοκομείου ό Μπόιτ.

—Αυτός είναι ό άρχηγός τών Σανδυμάγιεν... άποφύθηκε στο αϊτή τού Φλωμπέρ ό Σέρλοκ Χόλμς.

—Δέν είναι καλύτερα να τούς συλλάβουμε τώρα άμέσως; ρώτησε με σιγαλή φωνή ό λοχαγός Φλωμπέρ.

—Όχι! άποκρίθηκε ό Σέρλοκ Χόλμς. Καί δείχνοντας στό λοχαγό ένα κλειστό άμάξι, τό όποιο έκείνη μόλις ή στιγμή έμεινε στην όδω Γκρήνβιτς, τού είπε :

—Ξέρете ποιά βρίσκεται εκεί μέσα ;... 'Η 'Ελισάβετ 'Αμπερδίν! Σε πέντε λεπτά θα ήθε μόνος σας την κοπέλα αυτή, πού ή άπαγωγή της κρατεί σέ συγκίνηση τόσον καηρό τώρα όλόκληρο τό Λονδίνο...

—Και ό λόφος Ρόστεστερ ;
—Μά δέν είπα πως είναι άθώος ;... 'Αλλά τώρα, Φλωμπέρ, προσοχή! Τό άμάξι σταματάει... Νά !... Κατεβαίνει κάποιος... Κλείνει την πόρτα... Κότταξε με πόση προσοχή την κλείνει... Ψυχραιμία όμως !... 'Ας τούς άφήσουμε να προχωρήσουν στην πράξη. Πρέπει να επέμβουμε την κατάλληλη στιγμή, την πού κρίνουμε, όταν...όρμησώ ό καητός τού έγκληματος !...

Ό άνθρωπος πού βγήκε από τό άμάξι, φορούσε ένα πανωφόρι μαύρο. Τό πλατύστον καπέλλο του τοίχυρε τό πρόσωπο ως τό μέτωπο.

Μόλις έβγαν τόν άνθρωπο αυτόν, ό Μπόιτ κι' ό σύντροφοί του τόν πλησίασαν γρήγορα - γρήγορα. 'Εκείνος έπασε άμέσως τόν άρχηγό τών Σανδυμάγιεν από τόν όμο και τού είπε :

—Όστε άποφασίσατε να κερδίσετε τις 200 λίρες, παλληκάρι μου ;

—Μάλιστα, κύριε ! τού άπάντησε ό Μπόιτ. Διασώσεις λίρες δέν είναι λίγες... 'Ό Τίτος μάς είπε τί πρόκειται ανά κάνουμε να κολιμησώ μιά σανίδα ; Έίπατε λαπόν έτοιμοί !...

—Ναι ! έπεδεδίωσα με μιά ύπόκομη φωνή ό μυσηριώδης άνθρωπος. 'Εχω μιά κοπέλα μέσα στό άμάξι... Προσέξτε καλά όμως ! Όέλω να βουλιάζω για καλά. Δέν πρέπει ν' άνεβή στην επιφάνεια !...

—Έννοα σας, κύριε. Θα δέσουμε στό λαυμό της ένα τσουβάλι γεμάτο με πέτρες. Είναι καλά φωμωμένη ;

—Βέβαια !...

—Έμψρός τότε !...

—Έμψρός τότε !...

Στό σημείο αυτό ό λοχαγός Φλωμπέρ θέλησε να τιναχτεί και να δομησώ πάνω στους κακούργους, μά ό Σέρλοκ Χόλμς τόν συγκράτησε, σφίγγοντάς του τό μπράτσο, και τού ψιθύρισε :

—Είστε μεγάλη γκάφα αυτό πού πάτε να κάνετε, λοχαγέ... Χρειάζεται ύπομονη για μερικά λεπτά ακόμη... 'Ας τούς άφήσουμε να φτάσουν ως την άρχή τού τέλους !...

'Εντωμεταξύ ό Μπόιτ είχε άνοίξει την πόρτα τού άμαξίου και τραπαδείγμα σου, θα παλέψω ως την τελευταία μου πνοή, ως τό τέλος !... Θα μείνω κοντά σου !... φώναξε ό Λίν, κι' έσφιξε με πείσμα τις γροθιές του. 'Ως τό τέλος !... 'Ως τό τέλος !...

—'Ως τό τέλος ; ρώτησε μιά φωνή δίπλα του. 'Ω ! Λίν, άγαπημένε μου, πηδύσε ή γυναίκα μου, γονατίζοντας δίπλα του. Δέν θέλω να φύγω ! Σκέψουσα όλη τη νύχτα ! Δέν μπορώ να σ' άφήσω ! Μη γυνεύεις τις καμψές. Λίν, θα μείνω κι' εγώ ως...τό τέλος !...

'Η νεαρή γυναίκα άγκάλιασε σφιχτά τόν σύντροφό της. Στό βλέμμα της διακρινόταν ή άκλόνητη απόφασί της να σταθή πιστά κοντά στον άνδρα της.

—Μαζύ σου, πολυαγαπημένε μου, μαζύ σου, Λίν, ως τό τέλος !

Κοντά τους τό δενδράδι, άνευνοαδένειο, λήγχε τους λεπτούς κλώους του. Σιωπηλά ό δυό τους θαύμαζαν την πάλη του με τόν τρελλό άνεμο, τόν καυτερό άνεμο, πού μάρανε τα πάντα...

'Η Μαίρη έκλαψε σιωπηλά. Κι' ό Λίν αλυσθανόντα τα δάκρυά της, πού έφεταν πλανά άπάνω στό χέρι του. 'Ετσι νόμιζε στην άρχή, μά σάν γυρίσει και την κούταζε, τότε μονάχα άντελίσφει ότ ήσαν ή πρώτες γυνόρες σταγόνες της βροχής. Της ενεργητικώς βροχής, πού έκανε τόν άνεμο να κοπάσει και την άμμο να κατακαθήσει...

Ό Λίν είχε βγή νικητής στην πάλη του με την έξημο...
LOUIS KAYE

βούσε έξω με κόπο κάτι πολύ βαρύ. Σε λίγα δευτερόλεπτα έφάνη έξω μιά κοπέλλα, δεμένη χειροπόδαρα και φωμωμένη. 'Αμέσως την άρπάξαν ό σύντροφοί του, την σκέπασαν άστρωμάτως με μιά κουβέρτα και πήραν άμέσως τό δρόμο πρós τόν ποταμό.

Ό Μπόιτ έμεινε μαζύ με τόν μυσηριώδη άνδρα. Μά σέ λίγο, άφού έρευνήσαν με τό βλέμμα γύρω τους, πήραν έπισω τους έκτελεστάς τού φρεστού κακούργηματος.

Ό Σέρλοκ Χόλμς τότε σηκώθηκε και μαζύ με τόν λοχαγό Φλωμπέρ και τούς άνδρες του, πού ήσαν κρυμμένοι μέσα στό πάγκο, άρχισε να παρακολούθη τούς κακούργους.

Ό Μπόιτ και ό μυσηριώδης άνδρας βιάζαν γρηγορώτερα από τούς συντρόφους των και σέ λίγο ένοήσαν μαζύ τους.

Τότε ό Σέρλοκ Χόλμς και ό λοχαγός Φλωμπέρ άποσπάστηκαν από τούς άλλους άστυνομικούς κι' άρχισαν να τρέχουν πρós τα άρσενά. 'Ετσι, σέ λίγο, βρέθηκαν στό άλλο άκρον τού πάγκου, απέναντι στον ποταμό, πρην φτάσουν ό κακούργος.

—Όπως είπαμε, Φλωμπέρ ! είπε τότε ό διάσημος άστυνομικός στό λοχαγό.

—Ναι, ναι !... άποκρίθηκε ό λοχαγός.

Και γονάτισε άμέσως πίσω από ένα δένδρο.

Ό Σέρλοκ Χόλμς βγήκε τότε έξω από τό πάγκο κι' έπασε μπρούμυτα μέσα στό μεγάλο χαντάκι, πού ύπήρχε σ' όλο τό μήκος της πλευράς αυτής τού πάγκου.

Σχεδόν την ίδια στιγμή άντχαν κι' ό Σανδυμάγιεν. Μπροστά προχωρούσαν τέσσερες αλ' αλτίες, από τούς όποιους ό δυό σκηναν τό φθμα. Τελευταίοι εβάζαν ό Μπόιτ κι' ό άγνωστος κύριος.

Ό Σέρλοκ Χόλμς τούς άρρε να προχωρήσουν καμμά δεκαριά βήματα και σπρώχτην στα γόνατα.

Ό Σανδυμάγιεν είχαν να κάνουν έκδοσι βήματα ακόμη, γιά να φτάσουν στην όχθη τού Ταμείσου. 'Αξαίρτα όμως, τη στιγμή αυτή, άκούστηκαν τέσσερες αλλεπάλληλοι πυροβολισμοί κι' άμέσως ό τέσσερες κακούργοι, μαζύ με τό φθμα τους, σωριάστηκαν καταγής. Ό Σέρλοκ Χόλμς είχε πετύχει εκείνοι πού ήθελε. Είχε πληγώσει και τούς τέσσερες κακούργους στα πόδια.

—Προβοιά !... Κατάρα !... Εβγαλε τότε μιά άγρια φωνή ό Μπόιτ, τραδώντας από τη ζώνη του ένα τεράστιο Καταλανικό στιλέτο.

'Αλλά πρην προφτάσει να κάνει δυό βήματα, σωριάστηκε κι' αυτός κάτω άναίσθητος, από μιά τρομερή γροθιά, πού τού κατέφερε ό λοχαγός Φλωμπέρ στον τράχηλό.

'Εντωμεταξύ ό Σέρλοκ Χόλμς είχε έπιπέσει έναντιον τού άγνωστου κυρίου με τό μικρό παλιό και κρατώντας τον σφιχτά άγκαλιωμένον, τού φώναζε :

—'Ε, Ζάο Δελανό !... Αυτή τη φορά σέ κρατάω καλά !... Δέν κρατώ ένα ψευτικό χέρι ποτάχα !...

Ό άλλος τέφνης Σκωτσέζος—γιατί αυτός ήταν—άγωνιζόταν με λύσσα να ξεγύνη από την τανάλη πού τόν έσφιγγε, αλλά μάταια. Είς ένισχισον τού διασώμου άστυνομικού είχαν φτάσει κιόλας δυό άστυνομικοί, ό όποιο τόν βοήθησαν να περάσει τις χειροπέδες στον κακούργο.

Τότε ό Σέρλοκ Χόλμς διάταξε τούς άστυνομικούς :

—Πάρτε αυτά τα βρομοκόκαλα και πηγαίνετε τα κατευθείαν στον Πύργο τού Λονδίνου.

Κατόπι έτρεξε και με τη βοήθεια τού λοχαγού Φλωμπέρ ξεφύλαξε κι' ελευθέρωσε από τα δεσμά της την ταλαιπωρη κόρη τού τοκογλύφου, ή όποια όμως ήταν τελείως άναίσθητη.

—Πρέπει να την πάμε στό νοσοκομείο, κύριε Χόλμς ! είπε ό λοχαγός Φλωμπέρ.

—Βέβαια !... Φωνάζετε δυό από τούς άνδρες σας !... ελτε ό διάσημος άστυνομικός.

Στις 9 τό πρωί της επομένης έπισκέφθηκε τόν Σέρλοκ Χόλμς ό λόφος Ρόστεστερ και κατασυντημένους, μά δάκρυα στα μάτια, τόν ευχαρίστησε για όσα έκανε γι' αυτόν.

—Φίλε μου, τού είπε ό Χόλμς, δέν έκανα παρά τό καθήκον μου. Και τώρα θέλετε να ήθε την δεσποινίδα 'Αμπερδίν ;

—Αηλαδή ; Τι θέλετε να ήθε, κύριε Χόλμς ; ρώτησε ό νέος.

—Έίπαμε έξουσιοδοτημένους να σάς μεταβιβάσω τη θέλησι της δεσποινίδος 'Ελισάβετ, ή όποια έπιθυμεί να σάς ιδή !...

—'Ω ! κ. Χόλμς !... Δέν μπορείτε να φαντασθήτε την ευνυχία μου, τη χαρά μου !... φώναξε ό νεαρός λόρφος. Την άγαπώ !...

—Κι' εκείνη σάς έξέτιμω και σάς αγαπά ! Σε λίγη ώρα θα την μεταφέρουμε μαζί, άν θέλετε, στό σπίτι της. Τι λέτε ;

—Σε λίγη ώρα ; Όθμια σέ λίγο κοντά της !... Τι ευνυχία !... Πηγαίνουμε από τώρα, κ. Χόλμς ;

Κι' άμέσως βγήκαν από τό σπίτι και τραβήξαν πρós τό νοσοκομείο, ό Χόλμς ευχαριστημένος κι' ικανοποιημένος, κι' ό νεαρός λόρφος πλέον σέ πείλαγγ έρωτικής ευνυχίας....

ΤΕΛΟΣ